

Solveiga Šiaulių universitete jau ketvirtus metus studijuoja tapybą. Baigusi bakalauro studijas ji ketina ir toliau gilinti savo žinias bei įgūdžius meno srityje. Be studijų, Solveiga užsiima paveikslų tapymu ir dirba Dienos centre bei Gerosios naujienos klube dailės studijos vadove. Čia renkasi socialiai silpnų šeimų ir hiperaktyvūs vaikai. Jau trylikti metai iš eilės ji užsiima stovyklų organizavimu. Dalindamasi apie save, ji prasitarė, šiuo metu išgyvenanti *aukso amžių*.

Kaip apibūdintum šią savo dabartinę - *aukso amžiaus* - būseną?

Šeimą sukūrėme prieš dvidešimt metų. Per tiek laiko jau pažįsti savo žmogų, vaikai jau taip pat užaugę. Be to, užsiimu tuo, kas artima širdžiai. Užjaučiu žmones, kurie dirba vien dėl pinigų. Man labai patinka užsiimti su vaikais ir studijuoti. Išgyvenu *aukso amžių* dar ir todėl, kad vaikai, nors ir užaugę, bet dar namuose ir mes keturiese esame geri draugai. Vaikai išeis iš namų ir vėl viskas keisis.

Ištekėjai anksti. Būdama septyniolikos susilaukei pirmojo sūnaus. Po metų gimė antrasis. Kaip, žiūrėdama iš dabartinės pozicijos, vertintum savo šeimyninio gyvenimo pradžią?

Aš pati dėl to nesukau galvos. Tik visiems aplinkiniams buvo labai baisu: šešiolikos, dar visas gyvenimas prieš akis, o tu jau čia susisaistai, prarandi tą vadinamąją laisvę. O man viskas atrodė kitaip, nes jaučiausi tam subrendusi. Aš ir dabar galvoju, kad man jau buvo laikas kurti šeimą. Tik ta pati pradžia galėjo būti kitokia. Kai tuokiausi, aš jau laukiausi. Tuo metu dar nebuvau tikinti. Aš negaliu kalbėti už vyrą. Vyrui gal buvo kiek per anksti. Bet man - ne. Per dvidešimt bendro gyvenimo metų nė karto nesuabejojau, kad ne laiku ištekėjau.

Gyvenimas tiesiog virte virė. Metei mokslus. Perėjai prie rūpinimosi mažyiais, gyvenai su dar tikriausiai „neatrastu“ vyru. Kaip jauteisi?

Buvo visko. Buvo metai, kai aš tvirtai tikėjau, kad viskas įmanoma gerumu, meile ir kantrybe. Ilgainiui ši atrama išslydo iš po kojų. Prieš pat įtikinti Dievą, suabejojau, ar tikrai taip jau viskas įmanoma gerumu, meile ir kantrybe.

Kodėl suabejojai?

Galbūt buvome pavargę?.. Vyras labai daug dirbo, man šeimoje teko tvarkytis vienai, auginau vaikus. Tikėjausi didesnės pagalbos iš vyro. Dabar jau jos daug esu sulaukusi, bet tada taip nebuvo. Buvau tiesiog pavargusi. Mes su vyru viską pradėjome nuo nulio ir viską darėme vien savo jėgomis. Atrodydavo, kad vyras manęs nesupranta, nepadeda man, o mano draugai man visada pritardavo. Suprantu juos, jie norėjo tiesiog būti gerais draugais.

Sugrįžkime prie to tavo įsitikinimo, kad viskas įmanoma gerumu, meile ir kantrybe. Kaip tavyje susiformavo ši nuostata?

Aš pati labai stebiuosi, kodėl aš taip anuomet galvoju. Man niekas to nebuvo sakęs. Kai įtikėjau, supratau, kad tokios mintys tegalėjo būti iš Dievo. Kartais šiandien pasigestu šių dalykų savo gyvenime. Aš niekada nemačiau šeimos pavyzdžio. Mane augino močiutė, o senelis mirė, kai dar buvau maža. Niekada nemačiau, kaip turėtų gyventi vyras ir moteris. Bet, kai ištekėjau, žinojau, kad viską reikia daryti kantriai, su meile ir gerumu.

Nepaisant šios kilnios nuostatos, gyventi darėsi vis sunkiau. Ėjai prie didžiausio gyvenime asmeninio lūžio. Kaip jis įvyko?

Buvo toks laikas, kai vyras uždirbti pinigų važiuodavo į Rusiją. Jis neilgai tuo vertėsi. Išvažiuodavo dviem savaitėms. Aš likdavau namuose su dviem mažais vaikais. Jaučiausi labai vieniša, buvau nusivylusi. Jutau, kad kantrybė baigiasi, pradėjau rimtai svarstyti apie skyrybas. Bet vieną vakarą teko dalyvauti krikščioniškame renginyje Klaipėdoje. Po renginio mane apėmė gilus liūdesys ir aš negalėjau liautis verkusi. Prie manęs priėjo vienas jaunas vyriškis ir sako: Pasakok, kas yra? Aš galėjau rinktis tai daryti arba ne. Bet manyje tikriausiai buvo tiek daug visko prisikaupę, kad aš jam viską ėmiau ir papasakojau kaip draugui. Tiksliai neprisimenu, ką kalbėjau, bet greičiausiai tai buvo skundas. Tikiu, Dievas pasodino tą žmogų šalia būtent tuo momentu, kai jau nebegalėjau tylėti. Išklaušęs tas vyras pasakė: ar nemanai, kad ir pati nesi geresnė už vyrą? Jis neturėjo galvoje, kad esu bloga kaip žmogus, bet tiesiog gyvenau be Dievo. Aš skundžiausi, bet ir pati gyvenau ne taip, kaip turėjau gyventi. Jis sakė: tau padėti gali tik Jėzus! Mano širdis tikriausiai jau buvo paruošta tiems žodžiams. Jis tai pasakė ir man iškart atsivėrė akys. Nors iki to vakaro apie Dievą visiškai negalvojau. Ar Dievas yra, ar nėra - man net tokio klausimo nekilo. Bet tą vakarą aš įtikėjau į Dievą.

Kaip pasikeitė tavo požiūris šeimos atžvilgiu?

Vėl sugrįžau prie nuostatos, kad viskas įmanoma gerumu, meile ir kantrybe, bet tik padedant Dievui! Supratau, kad tas gerumas, meilė, kantrybė, jeigu neini kartu su Dievu, žmogui yra nepasiekiami. Gyvenimas man parodė, kad vis tiek pavargsti ir nusivili savo nuostatomis. Aš tai labai aiškiai supratau. Ne, aš neužsidėjau rožinių akinių. Įtikėjau, važiauvau namo ir aiškiai supratau, kad dabar bus trigubai sunkiau. Kai išlipau iš traukinio, vyras mane pasitiko visiškai girtas, o kol grįžome namo, jis surūkė pakelį cigarečių, ko iki tol niekada nedarydavo. Bet aš žinojau, kad vieną dieną tai pasibaigs. Tikėjau, kad Dievas man gali padėti. Bet ir žinojau, kad man dabar reikės išstovėti dar ir tikėjime, laukia daugybė išbandymų.

Klausantis, susidaro įspūdis, kad su Dievu tavo gyvenimas gerokai pasunkėjo...

Iš pažiūros gyventi man tikrai buvo sunkiau. Atrodė, kad štai gyvenu su Dievu, Dievas su manimi, bet gyvenimas tik dar pasunkėjo. Bet aš visą laiką žinojau, kad Dievas yra šalia. Man niekas neįrodys, kad neverta tikėti Dievu vien todėl, kad man yra sunku. Juk turi tvirtai stovėti tikėjime.

Kodėl tau taip reikėjo Dievo?

Svarbiausia man buvo tai, kad Dievas priima mane tokią, kokia esu. Ir nesako, kad aš blogesnė ar geresnė už vyrą. Man užteko vien to žinojimo, kad Dievas yra, kad Jis myli mane ir priima tokią, kokia aš esu. Atrodo, tai taip paprasta, o aš tiek metų to nežinojau. Dievas yra, o aš tiek daug metų Jo nemačiau. Tai suvokus, tiesiog norėjosi šaukti ir sakyti: Žmonės, tai taip paprasta, o jūs to nematote!..

Šalia vyro ir vaikų tavo gyvenime atsirado Dievas... Vaikai dar buvo visiškai maži. Kaip reagavo vyras?

Pradėjau lankytis bažnyčioje. Iš pradžių vyras suprato mano norą eiti į bažnyčią, nors pats ir nėjo. Bet vėliau buvo visko. Būdavo, kad labai priešindavosi, pykdavo, kaltindavo mane už praeities nusizengimus. Nežiūrėdavo, kokia esu dabar ir ką darau, bet tik žiūrėdavo į praeitį. Man ypatingai būdavo sunku pakelti tuos kaltinimus. Bet vienas krikščionis man padėjo suprasti, kad neturiu priimti tų kaltinimų, nes man jau yra atleista. Dievas man atleido visiems laikams. Vyras mane kaltindavo, o aš sakydavau: Brangusis, bet dabar to nebėra! Ir kada aš pradėjau kitaip reaguoti, nepriimti tų kaltinimų, vyras irgi pradėjo kitaip elgtis su manimi. Dabar vyras taip pat kartais eina su manimi į pamaldas. Atsimenu tą dieną, kai jis sėdėjo prie židinio ir labai verkė sakydamas: Atsiprašau už viską, ką esu pridaręs.

Be pasikeitusio požiūrio į šeimą, tavo gyvenime pasikeitė dar ir tai, kad pradėjai lankytis Šiaulių laisvųjų krikščionių bendruomenėje... Kodėl tau taip buvo svarbu lankytis bažnyčioje?

Man buvo svarbu matyti tokius žmones, kokiuos juos mačiau, kai įtikėjau. Tada jau supratau, kad tai yra bendruomenė ir kad turiu būti šalia tikinčiųjų. Man net tokio klausimo nekilo: eiti ar neiti? Žinojau, kad mano buvusi klasiokė eina į tą bendruomenę. Aš daug klausimų Dievui nekeliu. Jeigu jaučiu, kad tai ta vieta, tai ir einu.

Netrukus ėmeisi mokyti vaikus sekmadieninėje mokyklėlėje, pradėjai rengti stovyklas. Ar tai taip pat vyko savaime?

Man tai tiesiog duodama. Čia ir viskas. Pajutau paraginimą tarnauti sekmadienio mokykloje, aš ir pradėjau. Kodėl, gal tai ne man? – tokių klausimų nekilo. Vieną minutę supratau, tą pačią minutę nuėjau ir pasakiau, kad noriu tarnauti vaikų sekmadienio mokykloje. Aš nesu ta, kuri daug svarsto. Žinau, kad paragino Dievas irėjau.

Dievas veda žingsnelis po žingsnelio. Labai dažnai Jis iš anksto neatskleidžia mums savo planų. Tuomet laukiame, klausiamo ir galbūt naiviai svajojame. Apie ką svajoji šiuo

□

aukso amžiaus
laikotarpiu?

Tapyba buvo mano vaikystės svajonė. Bet kai stojau, svarščiau, ar einu teisinga kryptimi. Galvojau, gal Dievui visai nereikia, kad tapčiau menininke. Tarnavau su vaikais, gal naudingiau būtų buvę įgyti pedagoginį išsilavinimą?.. Žinojau, kad turiu stebėti save, kaip jaučiuosi. Ir tikrai visą laiką jaučiuosi gerai ir galvoju: jeigu eičiau ne tuo keliu, Dievas neleistų man taip gerai jaustis. Jau praėjo trys metai, o aš vis dar gerai jaučiuosi. Dabar pradėjau galvoti, kodėl aš tai darau, klausiau Dievo. Ar studijuoju menus tik tam, kad gražiai pieščiau ir žmonės žavėtųsi, nors grožis irgi yra gerai? Pastaruoju metu suvokiau, kad per meną norėčiau žmonėms kalbėti apie svarbius dalykus. Labai norėčiau, kad matydami mano kūrinis, žmonės pradėtų mąstyti, kad gyvenime yra ir svarbesnių dalykų nei pramogos ar darbas. Jeigu to tikrai nori Dievas, tai Jis man padės.

Labai ačiū už atvirumą!